

‘Ik verstop me niet meer’

De Goudse Leon Augustijn zette angst voor afwijzing om naar het gevoel van vrijheid. Daarover schreef hij het boek IK.

• Leon Augustijn schreef een boek over zijn ervaringen.

FOTO: ROB RADIX

IK

IK: De titel IK staat voor innerlijke kracht. Leon Augustijn is schrijver, spreker en podcastmaker. Hij schreef een boek en vertelt daarin zijn verhaal. Een verhaal over afwijzing en de angst om afgewezen te worden. Het boek komt uit op Coming-Out-day, woensdag 11 oktober. Het is online te koop, onder andere via zijn website. Daar is ook zijn podcast te beluisteren: www.leonaugustijn.nl

Hester Hage

GOUDA • Een lange tijd droeg Leon Augustijn een groot geheim met zich mee. Hij trouwde met een vrouw, maar wist diep van binnen dat hij op mannen viel. Hij schreef een boek over zijn ervaringen, het werd een verhaal over afwijzing en de angst om afgewezen te worden.

Hij ziet het overal om zich heen: de angst van mensen om afgewezen te worden door de ander. “Dat gaat verder dan alleen mensen die vallen op mensen van hetzelfde geslacht. Ook fysieke kenmerken spelen een rol, zoals dik of dun. Of psychische kwetsbaarheden. Mensen oordelen snel over de ander”, vertelt hij.

Het boek dat hij geschreven heeft gaat over zijn eigen reis. “In je leven ontwikkel je bepaalde mechanismen. Ik ontwikkelde al vroeg de angst om afgewezen te worden. Uiteindelijk kwam ik uit de kast, maar dan begint de andere helft van de reis. Dan gaan mensen zich anders gedragen. Pas dan ga je merken hoe iemand de ander benaderd. En dat kan ook positief zijn.”

Dat merkte hij al snel in zijn omgeving, Leon werd katholiek opgevoed en ging regelmatig naar de kerk. “Al snel merkte ik dat ik bij een kerk niet meer welkom was voor het avondmaal. Ze verpakten het in mooie woorden, maar eigenlijk zeiden ze: ga maar ergens anders heen. Dat zegt wel iets. In veel gelovige gemeenten wordt geoordeeld en beoordeeld vanuit hun godsdienst. Maar het kwetst mensen. Volgens mij heeft Jezus het nooit zo bedoeld.”

“Ik dacht: waarom verstop ik me nog? Het is doodvermoeiend.”

Hij vervolgt: “Ik ben niet zo’n heel vaste kerkganger meer, maar in mijn worsteling met mijn gevoelens ben ik langs verschillende kerken geweest. Ik heb gebeden: als God mij kan genezen, dan wil ik dat. Ik ben getrouwd met een vrouw en kreeg een prachtige dochter, waar ik heel blij mee ben. In die periode onderdrukte mijn eigen gevoelens.” Na de scheiding met zijn ex-vrouw, begon hij opnieuw over zijn gevoelens na te denken. “Waarom verstop ik me nog, dacht ik. Het is doodvermoeiend.”

Groeps cultuur

Uiteindelijk kwam hij uit de kast en trouwde in 2019 met zijn man. “Mijn familie reageerde er goed op. Ook mijn schoonfamilie, zij komen uit de gereformeerde kerk. Er zijn wel een aantal familieleden die niet met ons wilden praten en ons niet meer uitnodigen. Het polariseert in plaats van dat men kijkt naar wat ons verbindt.”

Met zijn boek hoopt hij – hoe klein dan ook – een verandering teweeg te brengen, mensen inzicht te geven. Een aanzet tot nadenken over hoe mensen ervoor kunnen zorgen dat iedereen zich welkom voelt. “We denken dat we heel tolerant zijn, maar vaak is dat op papier of in een regenboogverpakking. Ik keur de regenboog zeker niet af, maar als we de diepere laag niet kunnen bereiken, betekenen symbolen helemaal niets. In bepaalde bubbels gaat het goed, maar er zijn groepen waar nog een flinke slag te slaan is. Want als je te veel in een bubbel zit, zie je alleen je eigen veilige omgeving”

Want de vrees om niet geaccepteerd te worden gaat lang niet altijd over geloof, vertelt hij. “Ik heb vijftien jaar bij de politie gewerkt, daarvoor bij de marechaussee. Dat zijn grote organisaties die een afspiegeling zijn van de maatschappelijke groeps cultuur, zoals kerken en sportverenigingen dat ook hebben. Je ziet vaak dat er grapjes worden gemaakt en mensen daaraan meedoen. Ook managers, predikanten of mensen met een leidersrol kiezen soms voor de makkelijke weg, met dezelfde boodschap als de kerk die zegt: zeur niet zo, ga maar naar een andere kerk. Terwijl je op dat moment ook kunt kiezen voor de persoon die afgewezen wordt en in gesprek kunt gaan met de grotere groep.” Daar zit een deel van de pijn: de groeps cultuur en in de grapjes die er binnen deze groepen worden gemaakt, legt hij uit. “Toen ik bij de politie werkte, wilde ik een oorbel laten schieten. Ik heb uren onderzoek gedaan en mijn conclusie was dat ik hem rechts moest laten schieten; links zou betekenen dat ik homoseksueel zou zijn en ik was nog getrouwd met mijn vrouw. Een paar dagen nadat ik de oorbel had laten schieten, plakte een collega een sticker op mijn locker van George Michael, met een oorbel. Ik was doodsbang dat ik werd ontmaskerd.”

Goegemeente lacht mee

Zoals zijn verhaal, zijn er nog vele anderen, beseft hij. Daarom startte hij de podcast IK, ook over afwijzing. “Daar worden soortgelijke verhalen verteld. Een vrouw met overgewicht vertelde over grapjes die werden gemaakt toen het eens hard waaide. ‘De schuttingen waaïen omver, maar gelukkig sta jij nog overeind’, werd er gezegd. Voor degene om wie het gaat, komt dat hard binnen. En de goegemeente lacht mee”.

Dat is niet altijd zo bedoeld, denkt Leon. “Ik denk dat dit ook voortkomt uit onzekerheid, de mensen die deze grappen maken en erom lachen, willen ook gezien worden. Zij hebben ook bepaalde angsten. Maar het zou mooi zijn als wij als mensheid, vanuit inclusie, nadenken over dit soort grappen. Het is net als in het geloof: ik kan een tekst vinden om je uit te sluiten, maar ook een waarmee ik je liefde geef. Voor dat laatste is de bijbel, maar zijn ook symbolen, in mijn ogen bedoeld.”

Omgezet naar vrij zijn

De boodschap van zijn boek: het vinden van je innerlijke kracht. “Diep van binnen wist ik alles, maar de angst voor afwijzing hield me tegen om mezelf te zijn. Nu heb ik dat omgezet naar een gevoel van vrij zijn. Nog steeds betrap ik mezelf erop dat ik mezelf te veel invoel in de ander, te graag gezien wil worden. Tegenwoordig geef ik mezelf dan een figuurlijke schop onder mijn kont: hallo, je bent 40, denk ik dan. Als mensen je niet leuk vinden, dan niet. De angst voor het afwijzen, en vooral het piekeren wat daarbij komt kijken, heb ik omgezet naar: leef meer, denk minder. Ik hoop mensen die mijn boek lezen te inspireren om dat ook te doen.”

“Ik heb gebeden: als god mij kan genezen, dan wil ik dat.”